

Verslag: SAMENSPRAAK ISP 15 jaar
Thema: “De Wijk Centraal.”
Datum: 6 november 2009
Lokatie: Bibliotheek Rosenstock-Huessyhuis, Hagestraat 10 te Haarlem
Notulist: Joyce Jacobsz

Hierbij het verslag van de bijeenkomst SAMENSPRAAK ter ere van het 15 jarig bestaan van het Informatie Steun Punt (ISP).

Het thema luidt: “De Wijk Centraal.”

Voor de bijeenkomst is een aantal inleiders uitgenodigd.

Vanwege verhindering door ziekte is het programma enigszins gewijzigd.

De inleiders krijgen ieder 15 minuten de tijd om hun project te presenteren waarna er gelegenheid is om vragen te stellen, discussie te voeren. onder de bezielende leiding van onze dagvoorzitter: Ton de Vries, voorzitter van het ISP.

De ca 50 aanwezigen worden welkom geheten en de bijeenkomst wordt geopend door Ton de Vries.

Ton de Vries dankt de vrijwilligers van het ISP voor hun enorme inzet. Zonder hen was een bijeenkomst zoals deze niet gelukt.

Ton de Vries maakt van de gelegenheid gebruik om de aanwezigen deelgenoot te maken van zijn filosofische invalshoeken op de “zorgzame sociale samenleving”. Ook ventileert hij zijn constatering en zorg wat de ontwikkelingen rondom de” zorgzame sociale samenleving” betreft.

Het ISP maakt deel uit van een groot Web. Ton de Vries legt zijn associaties met het woord “WEB”,uit.

De W staat voor Welzijn. De E voor Eenvoud en Eenheid.

De B voor Bescheidenheid, Betrokkenheid en Bescherming.

Ton de Vries schetst een samenleving van voor de oorlog toen iedereen elkaar nog gewoon groette. Nu hebben we een samenleving meer op het individu gericht. Het individu heeft besef nodig dat je de groep, de omgeving nodig hebt om te overleven. Het gaat ook om waardering voor het individu over en weer zowel op het persoonlijke- als op het zakelijke vlak.

Door de toenemende bezuinigingen in bijvoorbeeld de AWBZ en de WMO is de kans groter dat je de samenleving verder stuk maakt. De achterban heeft behoefte aan ontwikkeling van alternatieven. Ton de Vries maakt een vergelijking met een pijp. Als we de “zorgzame sociale samenleving” niet van de grond krijgen zal de aanvoer van problemen in de pijp toenemen. Er zullen alternatieven moeten komen om die aanvoer op te vangen en te doen afnemen.

Een korte greep uit de huidige ontwikkelingen dat:

- De WMO net in de steigers staat en zich steeds verder ontwikkelt,
- De OGGZ, maatschappelijke opvang, net als de WVG, naar de gemeente gaat, via de WMO,
- De AWBZ, niet verzekerbare zorgpakketten wordt geminimaliseerd; Ton de Vries voorziet dat de AWBZ verdwijnt, m.u.v. de opname in verpleeghuizen.
- De mensen zolang mogelijk thuis blijven wonen; de buurt- wijkcentra kunnen een belangrijke rol in spelen om dat te realiseren.

Waar het ISP blij mee is: de gemeente heeft een plan om de wijk weer leefbaar te maken. Wat is daar voor nodig? Samenhangend denken.

Het diagnose Behandel Combinatie-systeem en het Electronisch Patiëntendossier systeem lopen nog teveel langs elkaar heen. Er komt wel enige verbetering in. Nog een ontwikkeling: de scheiding tussen intramuraal en extramuraal wordt steeds dunner. Zorg vanuit het ISP: patiënt wordt belaagd door allerlei partijen die in de wijk werkzaam zijn.

Uitgangspunten wat het ISP betreft zijn:

- “Kenmerk van het ware is de eenvoud”
- Wat is de vraag vanuit de klant. Vraag gestuurd werken.
- Wat is het aanbod? Klant heeft ook graag het gevoel dat de ander ziet *dat* de klant ook zelf het één en ander kan doen. De kracht van het *zelfdoen*.
- Assisteren waar NODIG.
- We hebben elkaar nodig.
- Samenwerkingsverbanden smeden.

Inleiding en inleider

Zorgruil en het vrijwilligerswerk in de Wijk
Zelfstandig ondernemer.

Zorgruil-promotor Erik Boele.

Erik Boele schetst zijn persoonlijke situatie. Zijn persoonlijke situatie is aanleiding geweest om zich bezig te houden met het vrijwilligerswerk naast het hebben van een betaalde baan. Erik heeft een gehandicapte broer in Rotterdam. Met zijn broer ging Erik altijd leuke dingen doen in Rotterdam. De afstand werd op een gegeven moment wel een belemmerende factor. Erik raakte meer bekend vanwege zijn werkzaamheden bij de vrijwilligerscentrale Amsterdam. Het bleek dat er een grote druk op het vrijwilligerswerk rust. Ook al vond de Vrijwilligerscentrale een vrijwilliger voor de vervulling van de vacature, toch bleef de vacature staan omdat er nog veel mensen nodig blijken te zijn.

Aanleiding voor Erik Boele om nader onderzoek te doen naar het zorgruil concept.

Geïnspireerd door ruilhandelsystemen zoals RHS, ruilhandelsysteem Haarlem.

Studies in het buitenland naar de vergrijzing zoals Japan, is daar veel groter dan in Nederland. Nederland is het sterkst gedigitaliseerde land ter wereld.

Uitgangspunt:

- Meer naar elkaar omkijken.
- Meer voor elkaar willen betekenen.
- Andere manieren zoeken/vinden hoe we zorg en welzijn voor elkaar kunnen invullen

Gedachte: ‘als je altijd doet wat je gedaan hebt, zul je altijd krijgen wat je gekregen hebt’.

Nog even een aantal kenmerken voor dit verslag op een rijtje gezet:

- Het gaat niet om liefdadigheid maar om wederkerigheid.
- Gebruik maken van onbenutte capaciteiten
- Zorgtaken beloond met punten of uren
- Hulpvragers en –hulpbieders beiden lid. Iedereen ontvanger en gever.
- Verdiende punten gebruiken om te kopen, of sparen of weggeven.
- Deelnemers krijgen een rekening, en betalen via voice respons, internet, bonnen
- Vraag en aanbod op internet, prikbord en krant
- Actieve bemiddeling (maatschappelijk makelaar/moderator)
- Het is aanvullend

Op de site: www.zorgruil.ning.com is de complete Powerpoint presentatie te vinden, waarin het Fureai Kippu: het zorgruilsysteem in Japan wordt toegelicht.

In het geval van Erik Boele biedt dit systeem uitkomst. Het is mogelijk om punten te verdienen door een dienst in de woonplaats te verrichten. Met de punten die dat oplevert is het mogelijk zorg voor de broer van Erik in zijn woonplaats in te zetten.

Nog een aantal voordelen van dit ruilsysteem:

Zorg rondom mensen sterk georganiseerd. Mensen kunnen eerder ontslagen worden uit het ziekenhuis omdat er thuis een goed vangnet is.

Mensen leven langer in welzijn met als gevolg dat mensen zich langer beter voelen. Het ziek zijn zal afnemen, de gezondheid wordt bevorderd.

Wens Erik Boele: dit zorgruilsysteem gaan initiëren want uiteindelijk komt dit systeem er toch wel.

Inleiding en inleider:

Innovatie Haarlemse zorg en de Wijk

Projectmanager maatschappelijke innovatie Dionne Sillé

Dionne Sillé schetst in het kort het proces hoe men tot het concept gekomen is en heeft contact gehad met Erik Boele. De vraag vanuit de wijk is geïnventariseerd. Er is een expertmeeting geweest.

Wat was de situatie?

Zorgvragers waarvan men niet gewend was te vragen naar de behoeften van de zorgvrager.

Zorgvragers waarvan men het idee had dat die zorgvrager niets te bieden had.

Besef kwam dat je door de zorgvrager met vertrouwen te benaderen er veel meer mogelijk was.

Uitgangspunten werden:

- Vertrouwen, laagdrempelig, maakt het elkaar makkelijk.
- In mogelijkheden denken en handelen
- Netwerken benutten

Experimenten in andere steden bekijken, daar het beste van nemen en aansluiting op de behoeften in de wijken.

Voorbeelden:

Japan: levensloopgedachte. Is in Nederland nog niet.

Verenigde Staten/Engeland: charitasgedachte. In Nederland meer door de overheid geregeld.

Voorbeeld komt nog eens tot uiting na vertoning van een voorlichtingsfilmpje.

Er zijn ook voorbeelden te vinden op bijvoorbeeld: www.tijdvoorelkaarzuid.nl ,

www.tantekwebbel.nl.

Kortom: het is nodig om maatwerk te leveren.

- Wat kunnen we met elkaar in beweging brengen?

De Haarlemse situatie:

Wat is er?

Hoe kan je dat zo organiseren dat het een extra betekenis heeft?.

Wat gaan we doen?

Antwoord: Marktplaats starten op verschillende vormen van zorg.

Het product zorgruil is een product wat dus verder ontwikkeld gaat worden.

Vragenronde:

Reactie van Ton de Vries: het is een topdown benadering.

De coördinator van het PMO, Clazina Zwanenberg, vraagt of de organisaties die betrokken zijn bij het PMO ook bij de ontwikkeling worden benaderd? Het antwoord is: Ja,

De rode draad van het product: alle relevante organisaties in een zo vroeg mogelijk stadium erbij betrekken.

Wellicht iets voor de jeugd. In verband met de maatschappelijke stages doet de vraag zich voor: hoe krijg je de jeugd in zulke grote aantallen aan de slag.

Piet de Vries vraagt of het product geen spanningsveld oplevert tussen het vrijwilligerswerk en de professionals?

Dionne Sillé verwacht dat dat wel mee zal vallen omdat het nog wel even zal duren voordat de mensen op grote schaal van deze zorgruil gebruik gaan maken. Het gaat om een langzaam proces. Het gaat om verschuiving en niet om verdringing.

Erik van de Leij van de wijkraad Parkwijk vraagt of er een link is naar de “allochtone” medebewoners.

Buurtcentrum de Hamelink wordt als voorbeeld gebruikt.

Geja Muffels coördinator buurtcentrum de Hamelink:

Daar speelt het allochtoon/autochtoon zijn geen rol. In de allochtone culturen is het heel normaal dat mensen voor elkaar zorgen.

Zij heeft al een aantal mensen verzameld die, op verzoek van Dionne, mee willen praten over dit nieuwe product.

Remko Trompetter vraagt naar de stand van zaken. Tegen welke zaken men aanloopt.

1. Intensief bewoners spreken
2. 15 instellingen uitnodigen.

Wat als er geen buurtcentrum is in de wijk zoals Parkwijk op dit moment?

Ook informele plekken zoals de markt, de (turkse) groentewinkel, schoolpleinen, bakkie in de buurt.

Wijkraad Parkwijk/zuiderpolder mist het bedrijfsleven.

Johan Wessel vraagt zich af of zo'n spaarsysteem stimuleert dat kinderen hun ouders niet meer opzoeken vanuit een calculerende gedachte.

Erik Boele geeft aan dat dat inderdaad een mogelijkheid is. Het systeem biedt in ieder geval de mogelijkheid om de psychologische- emotionele belasting te verlichten.

Erik is in de speel-o-theek vrijwilligerswerk gaan verrichten zodat zijn broer, via het puntensysteem, in een andere stad geholpen kon worden.

Inleiding en inleider:

De Wijk aan het woord

Wijkopbouwwerker Kersenboogerd Hoorn Maria van Nuland

Maria van Nuland beschrijft de manier van werken in Hoorn. Alles (projecten en afspraken) wordt vastgelegd. Iedereen die bij projecten is betrokken wordt op hun verantwoordelijkheden en afspraken aangesproken.

Korte geschiedenis:

Veel steen (grijs), weinig groen. Sociale woningbouw in het centrumgebied.

Wijkcentrum krijgt 100-4000 bezoekers per week. Telt 20 zalen.

Het Veiligheidsplan is aanleiding geweest voor een nauwe samenwerking. De bereidheid om harder te lopen dan normaal was en is er.

Hoe loopt het:

- Maandelijks bewonersoverleg
- Goede registratie/administratie
- Werkzaamheden voornamelijk aan groen en grijs
- Bewonersavonden met thema's/sprekers
- Projecten in buurten, anders wordt het te groot.
- Van onderaf georganiseerd, buurtbewoners

Voorbeelden: tuinproject, mobiliseren bewoners, elkaars tuintjes onderhouden , koffieloop
Gedragscode project uitgevoerd voor justitie: hoe ga je met elkaar om?

Basisregel: op kleine schaal dingen DOEN. Met elkaar initiëren. Concreet werken. Op deze manier leer je elkaar echt goed kennen. Goede basis voor verdere en diepere samenwerking.

Buurtwerk 0-12 jaar: Signalen opnemen via consultatiebureau, hulpverlening, scholen.

Buurtnetwerk Senioren: signaleringsfunctie.

Wijkkrant

300 vrijwilligers actief. Deze vrijwilligers lekker in de watten leggen, het is ook een feest om vrijwilligerswerk te doen.

Manieren: maaltijdialoog analoog aan de dag van de dialoog.

Bewoners bepalen het thema: opkomst 40 mensen tussen 16-80 jaar.

Rode draad:

- sociale cohesie verbeteren
- fysieke omgeving verbeteren

Johan Wessel (Wijkraad Kleverpark) vraagt zich af of Haarlem er geschikt voor is. Noord-Holland, Hoorn heeft altijd een sterk verenigingsleven, veel clubs gehad. Veel laagbouw, weinig hoogbouw/flats.

Als voorbeeld van Haarlem wordt de slachthuisbuurt genoemd.

Maria geeft aan dat je veel moet investeren in de mensen zelf. Dat betekent een arbeidsintensief proces waarbij je veel moet praten, praten, praten.

Marcel Smeenk collega opbouwwerker van Haarlem Effect merkt op, dat Haarlem hier veel van kan leren.

Het betekent: veel meer uren opbouwwerk en goede faciliteiten creëren. Tot nu toe is er fors bezuinigd op het opbouwwerk, verdwijnen de buurtcentra.

Suggestie van Maria: naar de buurt gaan. (party) tent mee, buurtbudget aanvragen, fotocollage van de activiteit maken.

Hangjongeren: ambulante jongerenwerk i.s.m. wijkcoördinator en de politie.

Aandachtspunt uit de zaal: intolerantie over en weer. Ook vaak van ouderen naar jongeren.

Geja Muffels vraagt of het zorgruilsysteem een kans is voor Hoorn.

Maria vindt het systeem wel aardig met de kanttekening dat specifieke hulpvragen vaak een hoge drempel oproepen.

Omdat er wisselwerking is tussen het opbouwwerk en de bewoners komen soms de meest vreemde vragen binnen. Worden altijd in behandeling genomen. Als een bewoner een zorgvraag heeft is de verwachting dat die vraag bij het opbouwwerk wel binnen zou komen en dan kunnen zij de instanties/ mensen inschakelen die nodig zijn.

Ton de Vries vraagt naar de samenwerking met andere organisaties. Dat gebeurt zoveel mogelijk als kan en nodig is.

Cochita Vos, van Ecosol: in hoeverre de “allochtone” bevolkingsgroep bij de organisatie betrokken is.

Dat maakt in Hoorn niet uit. Er is veel veranderd en er wordt geen onderscheid gemaakt omdat je de projecten in gezamenlijkheid oppakt. Je bent allemaal wijkbewoner.

Er wordt gevraagd hoe de projecten worden gefinancierd.

Maria draagt ook zorg voor de subsidieaanvragen bij bijvoorbeeld het Oranjefonds, sponsors. Vanuit de zaal wordt de opmerking gemaakt dat het in andere provincies het heel normaal is dat je elkaar helpt. In Haarlem kan dat anders zijn en dien je daar rekening mee te houden. Maria's advies is dan ook dat je de projecten zo kleinschalig mogelijk houdt, kleine mijlpalen halen.

Hoe zorg je dat er meer opbouwwerkers, een bijna uitstervend ras, blijven komen?

Wat zijn nu de succesfactoren?

- Contact hebben met de bewoners
- Plezier hebben
- Resultaat boeken
- Uitgaan van "het alles kan"principe.

Martien Luijckx vraagt of de gedragscodes ergens op te vragen zijn.

De gedragscodes zijn voor elke context opgesteld. Daar begin je mee.

Piet de Vries vraagt naar de functiebeschrijving. Hij schetst een voorbeeld in Haarlem dat er wel mensen rondlopen in de wijk waarvan het net lijkt of zij opbouwwerker zijn. In de realiteit blijkt dat zij zich bezig moeten houden met het mensen aan het werk krijgen.

Inleiding en inleider:

Vrijwilligers en reïntegranten samen voor de Sociale Zorgzame Wijk Paswerk in de Wijk
Joyce Jacobsz (zonder Bart Groeneveld, door ziekte geveld)

Notulist: Doke T.R.

Joyce Jacobsz stelt zich voor en vertelt dat ze door Paswerk ingehuurd is sinds februari 2009. Bart Groeneveld (op dit moment ziek) is haar collega. Hij heeft als taak de financiële kant van de uitvoerbare nieuwe ideeën te onderzoeken en te ontwikkelen.

Het bedrijf van Joyce Jacobsz heet "Ont-moeter".

Zij werkt vanuit de filosofie: "Vanuit de ontmoeting jezelf leren ont-moeten".

Je komt dus bij die ontmoeting met Paswerk iets te weten over jezelf.

De Sociale Werkplaats Paswerk wil het werk op een andere manier gaan organiseren. De Paswerk medewerker de beweging van binnen naar buiten laten maken.

Vanuit de verschillende afdelingen van Paswerk, die hun werkzaamheden binnen verrichten, deze werkzaamheden meer in de wijken gaan vormgeven. Zodat de burgers dichtbij in de wijk kunnen participeren in de werkzaamheden van Paswerk. En het is dan voor bepaalde burgers niet zo'n grote stap om werk te vinden bij Paswerk. Voor sommige burgers is Paswerk een goede werkgever. Maar niet iedereen is op z'n plaats bij Paswerk.

Er werken mensen in WSW verband (een inkomen van de Sociale Werkvoorziening) en mensen die een uitkering (WWB) hebben. Voor mensen met een uitkering is Paswerk een werk-leerbedrijf.

Om te illustreren welk netwerk Joyce Jacobsz meebrengt en welke ervaring zij heeft met het vrijwilligerswerk, wat achtergrondinformatie: Tot 1 januari 2009 voorzitter van het Haarlems Migranten Platform. 4 jaar lid van de Stedelijke Adviesraad Multiculturele Stad Haarlem. Namens het Haarlems Migranten Platform lid van de BeleidsAdviescommissie SoZaWe. Allemaal vrijwilligerswerk.

Om Paswerk anders te gaan organiseren “van binnen naar buiten”, moet er veel tijd geïnvesteerd worden in praten met de verschillende instellingen . Met veel enthousiasme moeten de nieuwe ideeën uitgewerkt worden. Joyce ziet het als een missie om dit werk te doen.

Er moet gedacht worden vanuit de uitvoerende medewerkers die werken bij Paswerk. De nieuwe ideeën mogen niet ten koste gaan van het werkplezier van de uitvoerende medewerkers die er op dit moment werken.

Bij iedere medewerker van de verschillende afdelingen moeten er verschillende trajecten uitgestippeld worden, mogelijk meer wijkgericht. En zo aantrekkelijk en leuk mogelijk voor iedere medewerker. Men gaat uit van de Haarlemse situatie en van wat er op dit moment is. Er zijn verschillende actoren in de wijken.

Met deze actoren wordt zowel op het uitvoerende niveau als beleidsniveau gesproken. Uit gesprekken met bijvoorbeeld Wijkraden en Vereniging van Eigenaren, wil Paswerk in de wijk meer inzicht krijgen in welke werkzaamheden makkelijk zijn om te doen en welke mogelijkheden er zijn om op een zinvolle manier te werken in de wijk.

Er wordt bijvoorbeeld gedacht aan een samenwerkingsverband tussen Kontext en Paswerk.

Welke vraag naar werk kan door medewerkers van Paswerk ondersteund worden?

Men denkt aan ruilhandel, diensten in de wijk, zorg in de wijk, aandacht voor de wijk.

Op welke manier zou je met Stichting Present Haarlem kunnen samenwerken?

Door deze manier van werken wordt de bereidheid van Paswerk medewerkers, om in de wijk iets te kunnen betekenen voor anderen, vergroot.

Andere voorbeelden:

In Parkwijk gaat Paswijk Groen van start en Paswerk in de Wijk wordt ook op die locatie gehuisvest.

Paswerk werkt graag samen met Kontext, Stichting Mee en met Stichting DOCK.

Men wil een sluitende aanpak maken. Tevens fungeren als buurtfunctie o.a. zomaar kunnen binnenlopen, net als in een buurt of -wijkcentrum. Men wil ideeën uit de buurt uitbouwen. Een steeds terugkomend idee is laagdrempelige horeca á la het “Het Resto van Harte concept.”

Bart Groeneveld inventariseert en assisteert de activiteiten en projecten te bedenken en vraagt daarna subsidie aan. Hij zorgt er o.a. voor dat het beoogde plan kan worden uitgevoerd.

Opmerking van een medewerker van het ISP: zij werkte bij Paswerk Groen (voorziening).

Medewerkers van de groenvoorziening hadden klachten. Ze moesten werk doen maar hadden hiervoor niet de juiste werktuigen (hulpmiddelen om te tuinieren).

Instellingen/afdelingen doen alles los van elkaar. Hierdoor vallen er medewerkers van Paswerk uit de boot. De Dienstbaarheid van instellingen/afdelingen moet vraaggericht vanuit de medewerkers van Paswerk zijn .

De medewerkers van Paswerk (Groen) moeten ook leren hoe je het werk vraaggericht/gestuurd kan aanpakken en doen.

Paswerk wil een reïntegratietraject starten o.a. voor mensen met een WWB uitkering.

Startvraag is: Hoe kun je je dienstbaar opstellen vanuit de wijk. In Paswerk is er een bedrijfscultuur.

Paswerk in de Wijk is juist een welkome aanvulling voor die medewerkers die moeite hebben hun plek te vinden in die bedrijfscultuur.

Ton de Vries vraagt Dionne Sillé of zij contact met Joyce gaat opnemen. Dat gaat zij zeker doen en misschien kunnen zij intensief gaan samenwerken.

Het vertrouwen in de samenwerking moet echter wel bewezen worden (dit is een opmerking uit het publiek).

Als je zomaar iets gaat veranderen waar mensen werken, gaan zaken mis. Dialoog met de uitvoerende medewerkers is belangrijk.

Vanuit beleid moet men onderbouwd zeggen tegen de uitvoerende medewerkers hoe een idee of zaak precies in elkaar zit.

Notulist: Doke T.R.

Inleiding en inleider:

Zorgzame samenleving en ketensamenwerking Zorgbalans manager Welzijn Ingrid Parker

Zorgbalans gaat zowel over intra murale en extra murale zorg.

Essentie is: zolang mogelijk zelfstandig zelf vorm geven aan eigen leven.

Aandachtspunt: de psychosociale indicatie (kwetsbare mensen/ ouderen) die geen indicatie meer hebben.

Net als de mensen die wel vergeetachtig zijn maar geen indicatie hebben.

Voor deze mensen zijn diverse projecten:

- Woonzorgcentra met restaurants voor omwonenden
- Wijksteunpunten bememd door zorgbalans en de gemeente
- Senioreninloop: de ontmoeting.

Mensen hebben de neiging om voor zichzelf te willen blijven zorgen en niet te zeggen wat er mis is. Dan ben je namelijk al “afscheid aan het nemen.”

Remco Trompeter vraagt naar het ketenzorgelement. Dat ziet hij nog niet. Hij bedoelt daarmee verschillende soorten zorg die als een keten samengesteld zijn .

Hoe staat ketenzorg in verhouding met de senioreninloop?

Hoe worden gaten opgevuld vanuit de andere professionele organisaties?

Mensen willen een “plekkie om de hoek.” Mensen uit het intramurale weghalen.

Ouderen willen juist niet met instellingen te maken hebben.

Sabina Jonker: het productenboek kwam aan de orde. Is dat niet erg aanbod gestuurd werken in plaats van vraaggericht?

Het productenboek is bedoeld om mensen te verleiden naar het wijksteunpunt te komen.

Vanuit de zaal wordt de opmerking gemaakt dat een productenboek als een instrument naar de gemeente toe wordt gezien en ervaren. Er zijn meer mensen in de zaal die dezelfde mening delen. Als voorbeeld wordt buurtcentrum de Hamelink genoemd. Daar is bijvoorbeeld het SHDH met een dagbesteding gehuisvest temidden van de kinderopvang, het welzijnswerk, de brede school. De ouderen maken deel uit van het geheel.

Jan van Gelder van Zorgingang en “collega” van Ingrid van Zorgbalans geeft een schets van de toekomst.

Gemis van professionals, klant wil de regie houden! Zorgingang hanteert het uitgangspunt een team om de klant te formeren. Dit team bestaat uit een verpleegkundige, een mantelzorger en een vrijwilliger. De vraag aan de klant: wat wilt u afnemen?

Clazina Zwanenberg heeft het gevoel dat we afdwalen van het wijkgericht werken. De wijkraad vraagt zich af of er een omslag mogelijk is. Starten in de wijk met het opzetten van een potentieel, vervolgens dit potentieel leveren aan Zorgbalans/Zorgingang.

Conclusies vanuit de zaal:

We weten te weinig van elkaar

Wijze van financiering (iedere minuut moet verantwoord worden) Knelpunt?

Lokaal niveau: wat wil je bereiken? Hoe meet je dat?

Deze discussie zou samen met de organisaties gevoerd moeten worden na de begrotingsbehandeling bij het onderwerp: welzijnsvisie.

Inleiding en inleider:

De cliënt en de sociale zorgzame samenleving

Coördinator ISP Martien Luijcks

Martien beschrijft in het kort zijn hoe hij uiteindelijk bij de ISP gekomen is. Begonnen bij het Leger des Heils en bezig met een begin maken van de sociale kaart.

Hij stelt dat dat nu goed geregeld is in de gemeentegids.

Als metafoor gebruikt hij de:

“AWBZ: een wollen deken waar je op terug kunt vallen.

WMO: moet je zelf op pad gaan vanaf de stromatras.”

Met betrekking tot het wijkgericht werken pleit hij vooral voor een eenvoudige aanpak.

Illustreert dat met een aantal voorbeelden zoals: bakkie in de buurt.

Hij pleit ook voor het gebruik van de vele talenten die er zijn.

Prima om een registratiesysteem op te zetten waarbij zowel de vrijwilliger als de mantelzorger aan een klant gekoppeld kunnen worden.

ISP: is voor de klant van heinde en ver.

ISP is graag aanjager van het Wijkgericht werken: belangrijk voor de onderlinge steun, hulp vragen en hulp krijgen.

De 1^e lijnsdienstverleners van het ISP zijn ervaringsdeskundigen.

Binnen hun cliëntenkring bleek er veel belangstelling te bestaan voor het wijkraadswerk.

Johan Wessel: hoe krijgen we de buurthuizen weer terug?

Marcel Smeenk, opbouwwerker bij Haarlem Effect heeft de huiskamer van Delftwijk. Kleine ontmoetingspunten creëren. Pré wonen had ruimte over.

Gezondheidscentrum de Koningin organiseert vanuit een wandelgroep wandelingen.

De bijeenkomst wordt afgerond en er is gelegenheid voor een gezellig samenzijn onder het genot van een hapje en een drankje.

Van de bijeenkomst wordt een verslag gemaakt.

De inleiders krijgen geen presentje. Zij zijn zelf het cadeautje.

Peter Lehman van het Rosenstock Huessyhuys, met haar bijzondere geschiedenis, wordt voor zijn goede zorgen wat de catering en de techniek betreft hartelijk bedankt.

De bijeenkomst wordt afgesloten met een Belgische mop verteld door één van de aanwezigen: “twee Belgen rijden door Nederland, vraagt de een aan de ander, waarom hangen hier zoveel witte vlaggetjes? Zegt de ander: het zijn geen vlaggen, maar closetpapier dat zij drogen!”